

Arrest

nr. 126 873 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 30 mei 2013. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: “Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, verhindert niet dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. Het verhindert slechts de gedwongen uitvoering ervan.

Op 24 september 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 129.976 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. In dit arrest werd gestipuleerd dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet aldus getoetst wordt of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In voormeld arrest oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing, meer in het bijzonder de vaststelling dat verzoekende partij een aanhoudende vervolging van haar persoon ten gevolge van haar bekering tot de islam niet aannemelijk heeft kunnen maken daar zij louter door de lokale politie in Volgograd werd ondervraagd over haar woonstsituatie en haar geloofsovertuiging en werd geregistreerd omdat ze het verdacht vonden dat verzoekende partij zich als etnische Russin bekeerd had tot de islam en bij een Tsjetsjeens gezin inwoonde en daar uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij de

radicale islam aanhangt of banden had in haar thuisland met radicale islamitische organisaties, de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van haar bekering tot de islam als etnische Russin en het dragen van een hoofddoek geen werk zou kunnen vinden in haar land van herkomst daar verzoekende partij aangaande haar zoektocht naar werk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zij behalve in Volgograd niet op andere plaatsen naar werk heeft gezocht en verzoekende partij er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te brengen van haar ontslag in februari 2011 op haar werk in de winkel voor dames- en kinderkledij en van haar actieve zoektocht die hierop volgde, daarenboven de vaststelling dat verzoekende partij het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in de Russische Federatie, meer in het bijzonder in Moskou, zou kunnen vestigen om haar problemen met de lokale politie in Volgograd te vermijden en om elders in de Russische Federatie werk te vinden, de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij verklaarde clandestiene afreis van Rusland naar België gezien de onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij daar zij niet wist welke landen zij onderweg van Oekraïne naar België hebben doorkruist, noch of zij daarbij grenscontroles zijn gepasseerd en zij geen afspraken gemaakt had met haar reisbegeleiders voor het geval dat er iets mis zou lopen en ten slotte het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partij haar Russisch internationaal paspoort en haar Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, terecht heeft besloten verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, respectievelijk met toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, niet toe te kennen.

De aangevoerde schending van artikel 8 EVRM doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk, daar de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke andere wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232).

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 2, §2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van administratieve akten; tot de artikelen 2, 12 en 62 van de vreemdelingenwet; tot artikel 75 van het vreemdelingenbesluit; betreffende de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel doen evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 26 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking opgenomen grond, verwijst zij naar de schriftelijke stukken. Ter terechtzitting stelt zij: "Verzoekende partij verwijst naar de redenen om gehoord te worden in haar verzoek tot horen. Zij stelt dat de asielprocedure nog niet afgelopen was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, zodat op dat moment haar argumenten geldig waren. Intussen is de asielprocedure volledig afgesloten en vervallen de meeste van die argumenten, maar zelfs in het geval van een gebonden bevoegdheid voorziet de akte in een mogelijk beroep, dus is zij verplicht een beroep in te stellen en heeft zij hiervoor ook een mandaat. Als advocaat kan zij geen afstand doen en is zij verplicht om te vragen gehoord te worden. Verwerende partij stelt dat de repliek van verzoekster te maken heeft met een opportuniteitsbeoordeling bij het moment van het indienen van het beroep, terwijl de beschikking dateert van 24 december 2013 en op dat ogenblik beoordeeld dient te worden.

Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar haar verzoek tot horen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen te worden dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

Waar de verzoekende partij stelt *“zelfs in geval van een gebonden bevoegdheid, voorziet de akte in een mogelijk beroep, dus is zij verplicht een beroep in te stellen en heeft zij hiervoor ook een mandaat. Als advocaat kan zij geen afstand doen en is zij verplicht om te vragen gehoord te worden”*, merkt de Raad op dat niet aan de verzoekende partij gevraagd wordt om afstand te doen van haar beroep. In de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het rehtens vereiste belang ontbeert. Voorts werd de aandacht gevestigd op artikel 39/73, § 3 van dezelfde wet, dat luidt als volgt: *“Indien geen der partijen vraagt om gehoord te worden dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.”* Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voormelde beschikking.

Waar de verzoekende partij voorts aangeeft dat haar asielprocedure vervallen is, en de meeste van haar argumenten vervallen, maakt zij met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES